

Kisszünet

Az ipolybalogi alapiskolások lapja

IX. évfolyam

2007. június

1. szám

Kedves olvasó!

Egy nem hagyományos Kisszünetet tartasz most a kezvedben. A rendhagyó lapszám célja épp a hagyományörzés és hagyományteremtés volt. Iskolánk vezetése és tanári kara – jeles névadójának, Ipolyi Arnoldnak a szellemiségét követve fontosnak tartja a népi hagyományok, népszokások, népművészet, népi játékok és kismesterségek megismertetését a diákok körében, valamint azt is, hogy ezek fennmaradjanak, továbbadódjanak a jövő nemzedékek számára. Ezért is volt ebben az évben a megszokottnál több népi jellegű, eredetű program a diákok számára, mint pl. hagyományos népi mesterségek megismerése vagy a magyar népmese és mondavilág bemutatása a Magyar Kultúra Hete keretén belül, néprajzi kiállításához tárgyak gyűjtése, majd ennek bemutatása, valamint népi gyermekjátékok kipróbálása az Ipolyi Arnold Emléknapon, vagy éppen ma, a gyermeknapon is hasonló jellegű, vetélkedéssel egybekötött játékokra nyílik majd lehetőség. Ebbe az elképzelésbe illeszkedik az a pályázat is, melynek célja népi gyermekjátékok gyűjtése volt, s melynek eredménye e lapban olvasható. Ám nemcsak a végeredmény a fontos, hanem az is, hogy közben legalább kicsit leültetek beszélgetni nagyszüleitekkel, idős rokonaitokkal, ismerőseitekkel, s ezek a beszélgetések eredményezték azt a 84 pályamunkát, amelyet lehet, hogy a szelíd rábeszélésnek engedve, de végül is elkészítettek. A következő oldalakon az idei év említett eseményeiből láthattok képösszeállítást, illetve olvashatjátok a pályázatra beérkezett legjobb dolgozatokat. Tartalmas időtöltést, olvasást, lapozgatást kívánunk mindenkinek!

A Nagyszüleink játécai című pályázat végeredménye:

Mivel rengeteg színvonalas, jól kidolgozott munka érkezett, amely alapos felkészültségre vall, több megosztott helyezés is született.

- I. hely: Rimóci Dominik 9. osztály**
- II. hely: Balázs Zsuzsanna 7. osztály**
- II. hely: Csernus Nikolett 9. osztály**
- II. hely: Rimóci Felicián 7. osztály**
- III. hely: Abelovsky Tímea 7. osztály**
- III. hely: Nagy Krisztina 8. osztály**
- III. hely: Paulovics Klaudia 8. osztály**

Rajtuk kívül dicséretet érdemel: Molnár Nicolette, 5., Tóth András, 5., Abelovský Gergely, 6., Barienčík János, 6., Koncz Anna, 6., Záhorsky Szimona, 6., Gyebnár Gábor, 7., Lócse Sándor, 7., Paulovics Denisz, 7., Petényi Kinga, 7., Jóri Angelika, 8., Lócse Teréz, 8., Petényi Ági, 8., Veszlák Fruzsina, 8., Zolcer Lúcia, 8. és Vanda Réka, 9. osztályos tanuló.

A tanulók által összegyűjtött néprajzi kiállítás egy részlete az Ipolyi-
emléknapon

Válogatás a legjobb pályamunkákból:

Anyai nagyanyám az 1950-es években élte gyermekkorát. Ahogy mesélni kezdett róla, számomra egy egészen más világ tárult fel. Nem ismerték a televíziót, a rádiót s így az ő gyermekkoruk teljesen más volt, mint a miénk. Mivel még az 50-es években léteztek a kisparaszti gazdaságok, már korán munkára fogták a gyerekeket. Nem volt ez nehéz munka, de feladat volt, ami felelősséggel járt. Ilyen feladat volt, a libafalkák őrzése, bárányok, tehének legeltetése. A libapásztorok mellett sok játékot lehetett játszani, de ott már nagy csoportban nem játszhattak, mert a libákra is kellett vigyázni. A tavaszi vizektől megáradt Ipoly veszélyes volt a kis libák számára. Mivel még azok nem tudtak az erős sodrásban úszni, elsodorhatta a víz a libafalkát, így az Ipolyba nem volt szabad beengedni, csak a „vályhosokba”. A vályhosok a réten kialakított gödrök voltak, ahonnan a vályogvetéshez ásták ki a földet. A gödrök szélén szebbnél szebb tavaszi virágok nyíltak, amiből koszorút lehetett fonni. A gyermeklánccsú szarát, ha vízbe tették, összegöndörödött, abból gyűrűt készítettek a lányok, a fiúk a libák mellett sárgolyót gyúrtak, és egy bora. Ágra szúrva fejük fölött megforgatták, és messzire hajították. A sárgolyó, földre esve szétloccsant és üres hangot adott, amin aztán a gyerekek jót nevettek. Volt aki megjegyzéseket tett arra, akire haragudott: „Így szóljon ennek és ennek a fenekére”. A fiúk sárból masinát, tűzhelyet tapasztottak és tüzet gyújtottak benne, aminek a tetején krumplit sütöttek. Ha megszólalt a déli harangszó, ezt mondókéval kísérték: „Harangoznak délre, libapecsenyére,

nincs itthon a gazda, megette a macska”.

Akinek a nagymamája vagy édesanyja ebédet hozott, annak nem kellett hazamenni ebédelni. Ha meglátták messziről az ebédet hozó nagyszülőt vagy szülőt a szemfülesebb gyerekek, a nagy játékba feledkezett így figyelmeztették, hogy gyorsan a libafalkája mellé álljon, mint becsületes libapásztor: „Csíri Magdusnak ebédet hoztak!”

„Kakas Terinek ebédet hoztak!”

„Molnár Jóskának ebédet hoztak!”

Skandálták a neveket, és azok, akiknek a neve elhangzott, gyorsan abbahagyták a játékot, a libafalka mellé álltak hosszú botjukkal. Estefelé iparkodtak a libapásztorok libáikat jóltartani, ezért ennek érdekében énekelték a libáknak:

„Papajkáim, burikáim,
siessetek begyet rakni,
esteledik már az idő,
minden madár hazakészül.
Én is mennék, ha mehetnék,
galambommal beszélhetnék,
szállj le madár, ha lehet, ha lehet,
vidd el ezt a levelet,
add oda egy legénynek
János nevezetűnek,
mert ha oda nem adod,
kikobzom a tolladot.”

A nyári időszakban, amikor megkezdődött az aratás, a libákat kihajtották a tallóra. Ott már nagyon kellett a libára vigyázni, hogy nehogy belemenjenek a „félkeresztbe” és a kévét megrágnák. De azért ott is megtalálták a módját, hogy játszhassanak. Ha a tarló egyik felén kukoricaföld volt, a másik felén már mák termett, akkor a betörött, már beérett mákfejből kiságyat csináltak, kibélelték kukoricabajusszal, beletettek egy kisebb mákfejet, az volt a baba, betakarták kukoricalevéllal, és már dúdolták is az altatót:

„Aludjál kicsikém esti csillag ragyog,
Aludjál, álmodjál, én is álmos vagyok.
Aludjál, álmodjál hófehér kötővel
libakék szoknyával, piros cipellővel.
Aranyos pillangó kocsija rengessen
Dalos kis pintyőke körül keringessen.
Aludjál, álmodjál hófehér kötővel,
libakék szoknyával, piros cipellővel.”

Ha nem volt mák, akkor a zöld kukoricát törték le babának.

Rimóci Dominik, 9. osztály

Minden évszázadnak megvoltak a sajátos játékaik.
Én a 30-as évek játékeit szeretném bemutatni. A déd- és a nagyszüleim elbeszélése alapján ismertem meg a játékaikat. Tavasszal és nyáron sokat tartózkodtak a szabadban. Volt, hogy a közelükben lévő tárgyakból készítettek játékot. Kint a réten, libaórzés közben gyermekláncfűből

fontak karkötőt és koszorút. Kiszámolót játszottak, mikor többen voltak. Közben ezt a versikét mondogatták: „Lementem a pincébe vaját csipegetni, utánam jött édesanyám pofon veregetni. Di-dá-dú, te vagy az a nagyszájú.”

Bogáncsból is készítettek játékokat: asztalt és bútort a babáiknak. Mikor megunták, gyűrűvel játszottak. Körbeálltak, egyik a kör közepébe, és egymásnak adogatták a kezébe a gyűrűt, közben énekelték: „Csem-csem gyűrű, talán gyűrű, /Nálad, nálad arany gyűrű./ Itt csörög, itt zörög, itt add ki.”

Aki a közepén állt, annak ki kellett találni, hogy kinél van a gyűrű. Ha kitalálta, akkor az ment a helyére, akinél a gyűrű volt. Legérdekesebb játék a pigézés volt. Ezt két csapat játszotta. Egy kis kétoldalt meghegyezett fával játszották. Ezt egy bottal megütötték, és el kellett ütni minél messzebbre. Az a csapat nyert, aki messzebb tudta ütni. Nyáron sokat fürödtek az Ipolyban. Mikor eljött az ősz, beköszöntött a rossz idő. Bent kukoricafosztás közben a kukoricasústyából babákat fontak. Télen összeültek a szomszédok, tollfosztás közben beszélgettek, meséltek. A sinkó, más néven fakutyta hasonlított a mai szánkóhoz. A korcsolya pedig csavaros korcsolya volt. A múltban nem volt lehetőség drága játékokat venni, de akkor is feltalálták magukat, és jól szórakoztak.

Paulovics Klaudia, 8. osztály

Mikor nagyszüleink gyermekek voltak, nem volt számítógép, TV és különféle szórakoztató eszközök. Ennek ellenére feltalálták magukat, és különféle játékokkal múltatták az időt. Ilyen volt pl.: a pigézés, amit az idősebb legények játszottak. A játékhoz eléggé nagy terület kellett, ezért az utcán játszották. Erre leggyakrabban nyáron volt idejük. Többen játszottak, de elég volt két ember is hozzá. Nem volt szükség semmi másra, csak a pigeütőre és pigére. Pigeütőként egy darab, kb. 50-60 cm hosszú lécszolgált. A pige 3-4 cm átmérőjű, 10 cm hosszú, meghegyezett faág volt. Rajzoltak 4-5 m átmérőjű kört az útközepére. Egy fiú az ütővel és a pigével a körben állt, a többiek - akik az ellenfelei voltak - várták, hogy elüsse a pigét, és igyekezett a pigét reptében elkapni, ami eléggé veszélyes volt. Volt, aki 40-50 méterre is elütötte a pigét. Aki elkapta, 100 pontot szerzett. Ha nem tudták elkapni, a földről kellett minél gyorsabban felvenni. Akinek ez sikerült, az visszadobta a pigét a körbe. Ha

beletaláltak a körbe, akkor ő kapta meg az ütés lehetőségét. Ez az aránylag egyszerűnek tűnő játék biztosan jó szórakozás volt, és elgondolkodhatunk mi, fiatalok, vajon a ma vagy a múlt játékaik voltak élvezhetőbbek.

Vanda Réka, 9. osztály

...Mivel még az 50-es években léteztek a kis paraszti gazdaságok, már korán munkára fogták a gyereket. Nem volt ez nehéz munka, de feladat volt, ami felelősséggel járt. Ilyen feladat volt a libafalkák őrzése, bárányok, tehének legeltetése, s így tavasztól őszig alkalmuk nyílt a gyerekeknek a szabadban való csoportos játéokra. Játékaik is voltak, mint babák, labdák, színes agyaggolyók, amiket ajándékba kaptak rokonuktól, és ezeket a játékokat a kisebbek mindig megörökölték nagyobb testvéreiktől. De voltak olyan játékaik is, amiket saját maguk készítettek a nagyszülő, szülő vagy testvér irányítása mellett. Ilyen saját készítésű játék volt a rongybaba, kukoricacsutka baba. Mákfejből is készítettek kis edényeket, kukoricaszárból hegedűt stb. A téli időben szánkóztak, sinkóztak, akik korcsolyát tudtak venni, korcsolyáztak. Csoportos játékaik közül a labdajátékok voltak közkedveltek, így a „méta” játék, a „pigézés”, golyózás, ugróiskola, bújócska stb. A libapásztorkodás alatt nagyon sokat játszották ezeket a játékokat.

A „méta”labdajáték tíz gyerek is játszhatta. Kiszámolták az adogatót: a következő mondókaival: „Ipolyságon volt egy bolt,/ Abban mindenféle volt,/ Toll, tinta, papiros,/ Eriggy ki te kis piros.”

Vagy: „Kis utcába süt a Nap,/ Beharangozott a pap,/ Gyertek gyerekek szentegyházba,/ Öltözzetek papruhába,/ Inc, pinc, te vagy kint.”

A gyerek egy sorban felálltak, szemben az adogatóval. Az adogató jó messzire a sortól meghúzott egy vonalat a földre. Oda kellett futni és vissza addig, amíg az elütött labdáig az adogató el nem jutott. Ha nem repült messzire a labda, és az adogató ügyes volt, egy visszafutó gyereket eltalált a labdával, és beállhatott a sorba, a többi gyerek közé. A labdával eltalált gyerek lett az adogató. A másik kedvenc játék volt a golyózás. Egy sík területen kivájtak a földön egy kis mélyedést. A gödröcske körül elsimították a földet szép egyenletesen, aztán kinek mennyi golyója volt, egy bizonyos távolságban a lyuktól lerakták a golyókat. A golyókat úgy kellett irányítani, hogy beguruljanak a lyukba. A gyerek letette az öklét a golyó mellé, és a hüvelykujjával meglökte vagy pöccintötte a golyót. Az

volt az ügyes játékos, aki úgy lökte meg a golyóját, hogy a másik golyó is esetleg többet magával sodort a lyukba. A lyukba lőtt golyókat kivette, és az már az övé volt. Így egy golyóval tízet is nyerhetett, ha ügyesen játszott. A győztes az lett, aki az összes golyót elnyerte.

Rimóci Felicián, 7. osztály

Nagyszüleim leggyakrabban nyáron és télen játszottak, általában a ház előtt, az utcán. A fiúk legkedveltebb játéka a golyó volt, míg a lányok leginkább a labdát kedvelték. Ezeket a játékokat a falusi üzletekben lehetett kapni.

A golyózás

Ezt a játékot a kisebb és nagyobb fiúk egyaránt játszották, főleg tavasszal. Az üzletbe minden áprilisban megérkeztek a golyók, mivel az elárusítónők tudták, hogy a falusi fiúk minden fillérjüket arra fogják költeni. A játékot két vagy több játékos játszotta. A fiúk kis zsebkésükkel lyukat vájtak a földbe. Kb. 5 méterről mindenki megpróbálta begurítani a saját golyóját. Akinek a legközelebb került a lyukhoz, az kezdhette a lyukra „peccést”, ami annyit jelentett, hogy a golyóval be kellett találni a lyukba 3 méter távolságról. Az nyert, akinek a legtöbb találata volt.

Langaméta

A langamétát a szérűben játszották. Ehhez a játékhoz egy ütő és egy labda kellett. A játékok fiatalabb és idősebb lányok-fiúk egyaránt játszották. Volt egy alsócsapat és egy ütőcsapat. Az ütőcsapatból egy gyerek átütötte a labdát az alsócsapat térfelére. Ott azt valaki elkapta, és megpróbált kiütni egy labda elől menekülő játékost. Ekkor az ütőcsapat ütője egy előre megrajzolt körbe futott, mivel az volt a „ház”. Aki ebbe a körbe beért, mialatt az ellenfél elkapta a labdát, azt nem üthették ki. Ha valakit sikerült kiejteniük, cserélkeztek, tehát az alsócsapat lett az ütőcsapat, az ütőcsapat pedig az alsócsapat. Az a csoport nyert, amelyik többször üthetett.

Balázs Zsuzsanna, 7. osztály

Kőjáték

Ezt akárhányan játszhatták. Öt követ tettek maguk elé. A játékot fokozatosan nehezítették. Először két köre volt szükség. Az egyiket letették a földre, a másikat feldobták. Míg az egyik kő a levegőben volt,

addig fel kellett kapni a földön lévő követ, majd ezzel a kezünkben kellett elkapni a feldobott követ. Később két-három követ kellett felkapni a földről, vagy feldobni a levegőbe.

Ugróiskola

Az útra vagy a porba lerajzolták a képen látható alakzatot. Az egy kockás mezőkbe egy lábbal, a két kockás mezőkbe páros lábbal kellett beleugrani. Egymás után mindenki dobott egy követ a számokkal megjelölt négyzetekbe, amit a szabályos ugrásokkal a pályán végig menve vissza kellett hozni.

Pigézés

Ezt a játékot egyszerre csak ketten játszhatták. Egy közepes nagyságú kőre egy fadarabot támasztottak. A felfelé ágazó részére ráütöttek, majd egy másik fadarabbal elütötték. A játékban az győzött, akinek messzebbre repült a fa. Pigézni az udvarban vagy a mezőn leginkább nyáron és tavasszal szoktak.

Gombozás

A gombozást minimum két vagy maximum hat ember játszotta. Kinn az udvaron ástak egy kisebb lyukat. (Ha a házban játszottak, akkor a lyukat egy edény helyettesítette). Annyi gombra volt szükség, ahányan részt vettek a játékban. Körbeállták a lyukat, és egyszerre beledobták a gombokat. Aki nem talált bele a célba az kiesett. Ezt addig folytatták, míg két ember kivételével az összes ember ki nem esett. Kettejük közül az győzött, aki előbb beletalált a lyukba.

Nagyméta

A nagyméta hasonló a mai röplabdához, csak ebben nincs háló, és a labdát a kezük helyett valamilyen ütőeszközzel ütögették.

Abelovszky Tímea, 7. osztály

9	8	10
	7	
5	4	6
	3	
	2	
	1	

Régen nagyszüleink nagyon érdekes játékokat szoktak játszani, de sajnos ezeket a játékokat a mai világban már nem játsszák. Tavasszal a réten teheneket őriztek. Ilyenkor elég idejük jutott játszani. Levakarták a tehén szőrét, ebből egy labdát formáztak, és egymásnak dobták, ütögették. Pigézni is szoktak. Ezt egymás ellen játszotta két csapat. Nyáron főleg

libákat őriztek. A réten Csöm-csöm gyűrűt játszottak. Az Ipolyban is fürödtek. Papírból sárkányt készítettek, és ezt eregették. Az úton szoktak játszani, mert még akkor nem volt nagy forgalom. Itt labdáztak, énekeltek. Vasárnap délután táncolni is szoktak. Harangszó után pedig mindenki hazament. A lányok babázni is szoktak. A vásárban megvették a babafejet. Otthon a maradék ruhából varrták meg a baba testét. Tollúval bélelték ki a belsejét. Gombozni is szoktak. Ezt úgy kellett játszani, hogy a gombokat be kellett dobni egy lyukba. Ősszel kukoricát fosztottak. A kukoricaháncsból pedig babákat készítettek. Szüretelni is nagyon szerettek. Télen tollat fosztottak a lányok. Ilyenkor az öregek történeteket mondtak. Kint szánkóztak és a jégen illankáztak.

Sajnos ezeket a játékokat már nem játsszák. Manapság inkább számítógépeznek és tv-t néznek a fiatalok.

Lócse Teréz, 8.osztály

Nagyszüleink játécai

Egy szép napos délután leültem nagyapám mellé, és megkértem őt, hogy meséljen gyermekkori játékaikról:

„ Rengeteget játszottam barátaimmal, nővéremmel, ha tehettem akkor télen-nyáron mindig a szabadban tartózkodtam. Első gyermekkori élményem, amikor a II. világháború után nagymamám hozott nekem egy játékot. Azonban ez a játék nem volt más, mint egy kézigranát. Ekkor nagyon megijedtem, de szerencsére egy tisztviselő segítségünkre sietett és egy pataknál felrobbantotta a granátot. A játékaimat mindig saját kezűleg készítettem el. A barátaimmal fából traktort és hozzá pótkocsit csináltunk, melyben homokot vagy kavicsot hordoztunk. Bőrökből porolót is készítettünk, amit az úton húztunk és közben örültünk, hogy hogyan porol. A szegény macskát is sokszor játékkellékként használtuk fel a szórakozásunkhoz. Egy cipődobozba befogtuk a macskát, mint a lovakat, azonban a cicus elszaladt és sokszor felakadt a drótbá. A nővéremmel is nagyon sokat játszottunk, pl.: a betonra kis négyzetekbe számokat írtunk, és azon kellett egy lábon végigugrálunk. A perézés is igen mulatságos játék volt. Öt pere golyót egymásután feldobtunk, és közben igyekeztünk mindegyiket elkapni. Nyáron sokat kijártunk a hídra, és ott ollót játszottunk. Általában öten voltunk, fiúk-lányok vegyesen. Négyen ráültek

négy kőre, az ötödik pedig mindig kérdezte, hogy hol az olló. Közben a négy játékos mindig cserélt helyet, és ha a kérdező ügyes volt, akkor a csere közben ő is leülhetett. Így akinek nem jutott hely, az lett a kérdező. Nagyon jó időtöltésnek minősült a pigézés is. Ennél a játéknál már csak a fiúké volt a főszerep. Két csapatot állítottunk fel. Az egyik csapat játékosa egy körben állt, és onnan ütötte a pigét hosszú lécs segítségével. Az ellenfél feladata az volt, hogy elkapja a pigét, majd dobja vissza a körbe. Ha nem tudta elkapni, akkor még 3-szor megpróbálhatta beleütni a pigét a körbe. Fából nemcsak traktort készítettünk, de háromlábú csülköt is, amit letettünk egy kör közepére. Egy bizonyos távolságról megpróbáltunk eltalálni a csülköt botokkal. A körön belül álló csósz pedig mindig visszadobálta a botokat. Télen kedvelt szórakozás volt a síelés(a síléceket szintén saját magunk gyártottuk), valamint ha kint nagyon hideg volt ki, akkor bent vakmacskáztunk. Ez azt jelentette, hogy bekötöttük a macska szemét, mi pedig nyávogtunk, és ezzel teljesen összezavartuk a cicust. Kedvenc játékom a focizás volt rongylabdával. A suliban is sokat játszottunk. Papírból hajót, csattantóst csináltunk, valamint partizán nevezetű játékot játszottunk. A játék lényege az volt, hogy különböző helyekre elrejtett jeleket kellett megtalálni egy bizonyos időn belül. Nagyobb koromban már inkább többet fúrtam-faragtam.”

E rövid beszámoló mutatója annak, hogy nagyszüleink számítógép vagy más modern elektronikai eszköz nélkül is nagyon jól szórakoztak.

Csernus Nikolett, 9. osztály

Az egyik délután a nagynamámmal arról beszélgettünk,hogy mikor ő gyermek volt,akkor mivel játszottak a szabadidejükben.

Az egyik kedvenc játékuk volt a pigézés.Ebben a játékban 10-15 gyerek játszhatott. Fiúk és lányok vegyesen...a következő játék, amit régen nagyon szerettek az a gombozás. Ezt a játékot is fiúk és lányok egyeránt játszhatták. Otthon mindenki összekereste a régi ruhákat, amit már nem használtak, és leszedték róluk a gombokat. Kint az udvaron a földbe ástak egy kis lyukat. A luktól kb. 1 méterre álltak, és onnan dobálták a gombokat. Akinek a legközelebb esett a gombja, az kezdhetett. Be kellett pattintaniuk az ujjhegyeikkel a gombokat a lyukba. Ha valakinek nem sikerült, akkor jött a következő. Az ügyesebbek, miután lepattintották a saját gombjukat, elnyerhették atöbbiekéit is. Ez addig ment, amíg be nem pattintották az összes gombot.

Még egy játék volt, amit még nagyon szerettek, mégpedig a katonás játék. Ezt is fiúk és lányok játszhatták egyaránt. Kb. 10-15 gyerek játszott, de játszhatták többen is, kevesbben is. A gyereke körbeálltak, és erősen megfogták egymás kezét. Az egyik gyerek beállt a kör közepébe, és azt mondta:

-Királyom, királyom, adj katonát! Ha nem adsz, szakítok.

A gyerek, aki középen állt megpróbálta szétszakítani a láncot, amit a gyerekek alkottak. Ha valaki elengedte a másik kezét, akkor az a gyerek ment be a kör közepébe. Ha nem sikerült, akkor újra elmondta a versikét. És megpróbálta máshol szétszakítani a láncot.

A szabadidejükben a nagylányok összebeszéltek a barátnőikkel, is kimentek a hídra. Körbeálltak, megfogták egymás derekát, táncoltak és népdalokat énekeltek. Ezzel töltötték a szabadidejüket.

A beszélgetés után elgondokodtam azon, hogy a gyermekek régen egy egyszerű gombbal vagy egy bottal el tudtak játszani, a mostani gyerekek meg a számítógépet sem tudják értékelni. Szerintem fontos, hogy ezeket a játékokat feljegyezzük, és továbbadjuk a többieknek.

Nagy Krisztina, 8. osztály

Népi gyermekjátékok a színpadon

Az Ipolyi Arnold Emléknap képekben

Gólyalábasok az iskola udvarán

Küzdősport régi változatban

Kisszünet – az ipolybalogi alapiskolások lapja

Kiadja az ipolybalogi Ipolyi Arnold Magyar Tanítási Nyelvű Alapiskola

Szerkesztik: az iskola tanulói

A szerkesztésért felel: Németh Ágota